

Бомбосховище

Юрій Завадський

Що ж так просто сидіти, треба чимось зайнятися,
прибирати чи викидати з підвалу непотріб,
врешті ці газоблоки віддати комусь, ці скам'янілі
будівельні суміші, осілі фарби, гратися
можемо, що ж так просто сидіти? —

У "Крокодила"? — Це що, як "Показуха"? — Ну,
ти загадуєш, я показую, решта
відгадує, давай щось робити! —
У школі я пропонував заснувати
гурток спортивного бриджу,
директор сказав, що ідея чудова,
але не зрозуміють. —

Асоціації? — Так, щоб не напружуватись,
просто говориш, що перше
на думку спаде, коли слово почуєш:
помідор — червоний, червоний — вогонь,
вогонь — дрова і так далі. —

Не знаю, всі слова з голови
повилітали, треба спальник
від пилюки потріпати. — Давай,
не тягни, що ж так просто сидіти. —
Добре, хай буде. Хто починає? — Ну, я.
Посудомийка! — Що? Слово: посудомийка. —
Ага! —

Посудомийка? Не знаю. — Так отож,
не фантазуй, треба перше казати,
що на думку спаде, у тому весь смак. —
Добре, давай спочатку, з нуля.
Не напружуйся. —

Посудомийка?
Таблетка! — Таблетка? — Ну так,
таблетка для посудомийки! — Гм, катетер! —

Катетер? — Слово подібне. — Лікарня! —
Ровер! — Ровер? До чого тут ровер? — Я виріс
біля лікарні, на лікарні катався. Не зупиняйся! —
Ровер... Асфальт! — Асфальт? — Через кермо
я носом зарився в асфальт... — Ха-ха! Яма! —
Яма? Ха-ха: немає вже ям. Траса! —
Траса? Ремонт! — Ремонт? Демонтаж! —
Майдан! — Вибух! — Війна! — Смерть! —
Крик! — Град! — Фронт! — Ніч! — Жах! —
Кров! — Опір! — Сила! — Україна! —
Не боятися! — Україна! — Не боятися! —
Україна! — Не боятися! —